

De wildernis in

*Oud nomadenheimwee komt op,
rukkend aan de dagelijkse keten;
weer ontwaakt uit zijn wazige slaap
de drang van de wildernis.*

Buck las geen kranten, anders zou hij hebben geweten dat er onheil dreigde, niet alleen voor hem, maar voor elke hond, die krachtig gespierd was en dik in de lange pelsharen zat, uit de kuststrook van de Puget Sound tot aan San Diego. Mannen hadden namelijk, moeizaam hun weg zoekend in het duistere poolgebied, een geel metaal ontdekt, en omdat scheepvaartondernemingen en transportmaatschappijen ruchtbaarheid gaven aan de vondst, stroomden duizenden naar het Noorden. Die mannen moesten honden hebben en het liefst grote, met krachtige spieren om te trekken en dichte pelzen om ze tegen de felle kou te beschermen.

Buck had zijn onderdak in een groot huis in de zonnige Santa Clara Valley. Het huis van rechter Miller werd het genoemd. Het stond op enige afstand van de weg half verscholen tussen de bomen, en alleen de brede koele veranda, die rondom de vier muren liep, was hier en daar door de bladeren heen te zien. Het huis was te bereiken via met gravel verharde opritten, die onder de verstrengelde takken

van hoge populieren zich door uitgestrekte gazons slingerden. Aan de achterzijde was alles nog veel groter van schaal dan aan de voorzijde. Daar verhieven zich de grote stallen, waar wel tien stalknechts en staljongens druk met elkaar aan de praat waren, daar stonden de met klimplanten begroeide dienstwoningen, een keurige lange rij bijgebouwen, daar waren de met druiven begroeide berceaus, de groene weiden, de boomgaarden en de bessentuinen. Daar stond ook de pompinstallatie voor de artesische put en daar lag het grote bassin van cement, waarin de personeelsleden van rechter Miller 's morgens een duik namen en in de hete namiddag verkoeling zochten.

En over dit uitgestrekte domein regeerde Buck. Hier was hij geboren en hier had hij de vier jaren van zijn leven doorgebracht. Vanzelfsprekend waren er meer honden. Er moesten meer honden zijn op zo'n groot landgoed, maar meetellen deden ze niet. Ze liepen wat rond, woonden in de overvolle kennels of in het woonhuis zelf, zoals Toots, de Japanse mopshond, en Ysabel, de gladharige Mexicaan – rare schepsels, die vrijwel nooit de neus buiten de deur staken of een poot op de grond zetten. Verder waren er de foxterriërs, minstens twintig, die schichtige beloften keften naar Toots en Ysabel, als de hondjes uit het raam naar hen keken, beschermd door een stoet werkmeisjes gewapend met bezems en zwabbers.

Buck was geen kennelhond en ook geen huishond. Het hele terrein was van hem. Hij sprong in het zwembassin of ging op jacht met de zoons van de rechter; hij escorteerde Mollie en Alice, de dochters van de rechter, op langdurige zwerftochten in de vroege ochtend of de avondschemering;

op winterse avonden lag hij aan de voeten van de rechter bij het knetterend haardvuur in de bibliotheek; hij liet de kleinzoons van de rechter op zijn rug rijden of stoeide met hen in het gras; hij waakte over hen op avontuurlijke tochten naar de drinkbak op het stalerf of verder nog, naar de paddocks en de bessentuinen. Als een vorst liep hij te midden van de terriërs, en aan Toots en Ysabel schonk hij in het geheel geen aandacht. Hij was immers de koning – heerser over al wat er kroop, liep of vloog op het landgoed van rechter Miller, de mensen inbegrepen.

Zijn vader, Elmo, een zwaargebouwde sint-bernard, was de onafscheidelijke metgezel van de rechter geweest, en Buck was aardig op weg het voorbeeld van zijn vader te volgen. Hij was niet zo groot – zijn gewicht was niet meer dan honderdveertig pond –, want zijn moeder, Shep, was een collie geweest. Niettemin kon hij zich met die honderdveertig pond, waaraan toegevoegd de waardigheid die voortspuit uit goede voeding en unaniem respect, op waarlijk vorstelijke wijze gedragen. Hij had na zijn puppytijd vier jaren het bestaan geleid van een verzadigde aristocraat; hij was behoorlijk trots op zichzelf, was zelfs een tikkeltje egoïstisch, zoals landedelen dat kunnen worden door hun uitzonderingspositie. Hij had zichzelf overigens voor erger bewaard en was geen verwende huishond geworden. Jagen en dergelijke verrukkingen in de open lucht hadden het vet geen kans gegeven en zijn spieren gestaald; het was voor hem, zoals voor alle honden die gek op water zijn, heilzaam geweest en het behoud van zijn gezondheid.

Zo stond de hond Buck ervoor in de herfst van 1897, toen de goudvondst in Klondike mannen uit alle werelddelen

naar het ijskoude Noorden lokte. Maar ja, Buck las geen kranten en hij wist niet dat Manuel, een van de tuinjongens, ongewenst gezelschap was. Manuel verviel steeds weer tot dezelfde zonde. Hij was verslaafd aan gokken bij de Chinees. En wat dat gokken betreft had hij dan ook nog zijn zwakke punt – hij geloofde in een systeem; daardoor was hij tot ondergang gedoemd. Want spelen volgens een systeem vereist geld en het loon van een tuinjongen is nauwelijks toereikend voor het onderhoud van een vrouw en een talrijk nageslacht.

De rechter was naar een vergadering van de druiventelersvereniging en het personeel was bezig een gymnastiekclub op te richten op de gedenkwaardige avond van Manuels verraad. Niemand zag hem en Buck verdwijnen door de boomgaard voor wat Buck als een gewone wandeling opvatte. En afgezien van een enkele man zag niemand hen aankomen op de kleine halte College Park, waar op verzoek werd gestopt. Die man praatte met Manuel en er rinkelde geld.

‘Je had je handel moeten inpakken vóór het afleveren,’ zei de onbekende man nors, en Manuel legde een stuk dik touw om de hals van Buck, onder de halsband.

‘Draai dat maar aan, dan knijp je hem de strot dicht,’ zei Manuel, en de onbekende zei narrig dat hij het begrepen had.

Buck had zich in kalme waardigheid het touw om de nek laten doen. Het was natuurlijk wel iets ongewoons, maar hij had geleerd mensen die hij kende te vertrouwen; hij schreef hun een wijsheid toe die boven de zijne uitging. Maar toen de uiteinden van het touw in de hand van de onbekende

werden gelegd, gromde hij dreigend. Hij had alleen zijn ongenoegen te kennen gegeven; hij was trots genoeg om aan te nemen dat dit gelijkstond met een bevel. Het overrompelde hem dan ook dat het touw strak werd aangetrokken om zijn hals, zodat de lucht hem werd afgeknepen. In snelle drift besprong hij de man, die hem opving, krachtig bij de strot greep en met een handige mep op zijn rug kwakte. Daarop werd het touw onbarmhartig aangedraaid, en Buck verzette zich woedend, met uit de bek hangende tong en vergeefs hijgende brede borst. Zo gemeen was hij van zijn leven nog niet behandeld, en ook was hij van zijn leven nog niet zo kwaad geweest. Maar zijn kracht nam af, zijn ogen werden troebel en hij was zich nergens meer van bewust toen de trein tot stoppen werd gebracht en de twee kerels hem in de goederenwagon smeten.

Toen hij weer bijkwam, drong het tot hem door dat zijn tong schrijnde en dat hij in een of ander vervoermiddel heen en weer schokte. Het schelle geluid van een locomotief, die floot voor een overweg, maakte hem duidelijk waar hij zich bevond. Hij was te vaak met de rechter op reis geweest om niet te weten welk gevoel het was in een goederenwagon te rijden. Hij deed de ogen open en in zijn blik verscheen de tomeloze woede van een ontvoerde koning. De man deed een greep naar zijn strot, maar Buck was hem te vlug af. Hij greep de hand met zijn tanden en liet niet los voor het bewustzijn voor de tweede keer uit hem werd gewurgd.

‘Tja, die heeft kuren,’ zei de man en verborg zijn bloedende hand voor de employé die in de goederenwagon meereed en op het rumoer van het treffen afgekomen was. ‘Ik moet hem voor de baas naar Frisco brengen. Een goeie veearts

daar denkt dat hij er nog wat aan kan doen.’

De man deed een kleurig verslag van zijn avondrit toen hij eenmaal in een optrekje achter een van San Francisco’s havenkroegen zat.

‘Daar krijg je dan twee geeltjes voor,’ zei hij verontwaardigd; ‘ik zou het geen tweede keer willen doen, al kreeg ik een rooie rug op het handje.’

Zijn hand was in een bebloede zakdoek gewikkeld en zijn rechter broekspijp opengescheurd van knie tot enkel.

‘Wat heeft die andere gozer gevangen?’ vroeg de kroegbaas.

‘Honderd,’ was het antwoord. ‘Daar kon goddomme geen cent af.’

‘Dat wordt dan honderdvijftig,’ rekende de kroegbaas uit, ‘en dat is hij waard, of ik heb geen verstand van honden.’

De man die Buck ontvoerd had, wikkelde de bebloede zakdoek los, keek naar zijn opengereten hand en zei: ‘Nou, als ik geen hondsdolheid krijg...’

‘Dan komt dat omdat je voor de galg bestemd bent,’ zei de kroegbaas, in zijn schik. ‘Help me maar even voor je je centen beurt,’ voegde hij eraan toe.

Verdoofd, met ondraaglijke pijn aan strot en tong en hap-pend naar lucht probeerde Buck zich tegen zijn kwelgeesten te verzetten. Maar hij werd neergekwakt en telkens weer werd het touw dichtgedraaid, tot de mannen erin geslaagd waren de zware koperen band van zijn hals te zagen. Daarna werd het touw losgemaakt en hij werd in een kist met tralies gesmeten.

En daar bleef hij de rest van de nacht liggen, overgeleverd aan zijn woede en gekwetste trots. Hij begreep niet

wat dit alles betekende. Wat wilden ze van hem, die vreemde mannen? Waarom sloten ze hem op in die kleine kooi? Hij wist het niet, maar een vaag besef van naderend onheil benauwde hem. Hij sprong die nacht herhaaldelijk op als de schuurdeur krakend openging, in de verwachting dat de rechter binnenkwam of althans een van de staljongens. Maar het was telkens het bolle gezicht van de kroegbaas, die bij het vale licht van een vetkaars in zijn kist keek. En telkens veranderde het vrolijk blaffen, dat al in Bucks strot trilde, in een woeste grauw.

Overigens liet de kroeghouder hem met rust en toen het licht werd, kwamen er vier mannen binnen, die de kist optilden. Nog méér plagers, dacht Buck, want die kerels zagen er kwaadaardig uit en hadden afgedragen vodden aan. Hij raasde en tierde tegen hen door de tralies, maar ze lachten alleen en prikten hem met stokken. Hij zette er ogenblikkelijk zijn tanden in, maar het drong algauw tot hem door dat ze daarop wachtten. Hij liet zich moedeloos vallen en de kist kon in een wagon worden getild. Daarna begonnen hij en de kist waarin hij opgesloten zat een tocht waarop hij van hand tot hand ging. Personeel van het expeditiekantoor nam hem in ontvangst; hij werd in een andere wagon weggereden; een vrachtwagen bracht hem met een partij dozen en pakken naar een veerboot; hij werd weer van boord gehaald en ging naar een groot goederendepot; ten slotte werd hij in een goederenwagon gezet.

Twee dagen en nachten lang werd die goederenwagon voortgetrokken door snerpend fluitende locomotieven, en twee dagen en nachten lang kreeg Buck geen eten en drinken. In zijn woede had hij de eerste toenaderingspogingen

van het treinpersoneel met grommen beantwoord en ze hadden het hem met getreiter betaald gezet. Als hij trillend en met schuim op de bek tegen de tralies opvloog, lachten ze hem uit en hoonden hem. Ze gromden en blaften als derderangs honden, miauwden, sloegen met de armen en kraaiden. Het was allemaal erg dom, hij wist het, maar juist daarom zoveel kwetsender voor zijn waardigheid, en zijn woede nam steeds meer toe. De honger derde hem niet zozeer, maar het gebrek aan water kwelde hem gruwelijk en zweepte zijn woede op tot razernij. Hij was tot het uiterste gespannen, was overgevoelig, en de kwalijke behandeling dreef hem dan ook tot een drift, die nog erger werd doordat zijn uitgedroogde en gezwollen strot en tong gingen ontsteken.

Eén ding deed hem goed: het touw was van zijn hals. Dat had hun een oneerlijke voorsprong gegeven; nu hij het kwijt was, zou hij hen leren. Ze zouden hem geen tweede keer een touw om de hals knopen. Dat had hij zich vast vorgenommen. Twee dagen en nachten kreeg hij geen voer en drinken, en in die twee kwellende dagen en nachten hoopte er zich in hem een voorraad woede op die weinig goeds voorspelde voor wie het als eerste met hem aan de stok zou krijgen. Zijn ogen raakten met bloed doorlopen en hij was veranderd in een woeste duivel. Hij was zozeer veranderd dat de rechter zelf hem niet herkend zou hebben; het treinpersoneel voelde zich opgelucht toen ze hem in Seattle uit de trein konden zetten.

Vier mannen droegen de kist aarzelend van de vrachtwagen naar een klein achterplaatsje met hoge omheining. Een stevige kerel met ruim om de hals slobberende rode

trui kwam naar buiten en tekende voor ontvangst. Die man moest hij hebben, dacht Buck, die zou hem nu gaan treiteren. Woedend vloog hij tegen de tralies op. De man lachte kwaadaardig en haalde een bijl en een knuppel.

‘Je haalt hem er nou toch niet uit,’ vroeg de vrachtrijder die het reçu had laten tekenen.

‘Ik wel,’ antwoordde de man en sloeg de bijl in de kist om hem open te krijgen.

De vier mannen die de kist hadden binnengebracht, stoven uiteen en van veilige plaatsen hoog op de muur wachtten ze het begin van de voorstelling af.

Buck viel het versplinterend hout aan en zette er de tanden in, rukte en trok. Waar aan de buitenkant de bijl neerkwam, stond hij aan de binnenkant klaar, snauwend en grommend, even fel begerend eruit te komen als de man in de rode trui kalm bij het openmaken van zijn gevangenis.

‘Zo, duivel met je rooie ogen,’ zei hij, zodra hij een opening had gemaakt waar Bucks lijf door kon. Hij liet de bijl vallen en greep met zijn rechterhand de knuppel uit zijn linkerhand.

En Buck was werkelijk een duivel met rode ogen, zoals hij zich schrap zette voor de sprong, met de nekharen recht overeind, met schuim op de bek en een waanzinnige gloed in zijn met bloed doorlopen ogen. Hij gooide zijn honderdveertig pond razernij, nog vermeerderd met de opgekropte drift van twee dagen en nachten, recht op de man af. Terwijl hij omhoogschoot en zijn kaken zich al in de man wilden vastbijten, kreeg hij een mep die de vaart uit zijn lijf haalde en zijn tanden met een pijnlijke klap op elkaar deed slaan. Hij maakte een buiteling en kwam op rug en flank op de

grond terecht. Hij was nog nooit met een knuppel geslagen en begreep niet wat er gebeurde. Met een grauw die meer gillen dan blaffen was, vloog hij overeind en sprong weer toe.

En weer volgde de mep en werd hij hard tegen de grond geslagen. Nu beseftte hij dat de knuppel het deed, maar zijn razernij kende geen remmen. Wel tienmaal viel hij aan, en elke keer ving de knuppel hem op en sloeg hem neer.

Na een uitzonderlijk zware klap kroop hij overeind, te versuft om nog eens aan te vallen. Op slappe poten wankelde hij rond, en het bloed stroomde hem uit neus, bek en oren; zijn prachtige pels was bevekt met bloederig schuim. De man kwam naar hem toe en gaf hem doelbewust een keiharde tik op de neus. Alle pijn die hij geleden had, viel in het niet bij de allesoverheersende pijn van die laatste tik. Brullend, woest als een leeuw, vloog hij de man nog eens aan. Maar de man verplaatste de knuppel van rechter- naar linkerhand, greep hem bedreven bij de onderkaak, die hij omlaag- en achteruitdrukte. Buck maakte een volle cirkel en nog meer door de lucht en smakte met kop en borst tegen de grond.

Voor het laatst sprong hij toe. De man gaf hem de listige slag die hij opzettelijk zo lang in reserve had gehouden en Buck kromp ineen en viel neer, bewusteloos geslagen.

‘Die kerel krijgt elke hond klein, neem dat van me aan,’ riep een van de mannen op de muur geestdriftig.

‘Druther temt dagelijks cayusepaarden en op zondag tweemaal,’ zei de vrachtrijder, die op zijn wagen klom en de paarden aanzette.

Buck kwam tot zichzelf, maar zijn kracht was hij kwijt.